

ŞEHİT MURAT YÜKSEL'in ANISINA

Bir insan kalkar da denizin ortasındaki bir yerden, hiç gitmediği ıssız dağlara niye gider? Ne götürür onu oraya? Kader mi? Belki de “vatan borcu” dedikleri şey...

Birinin cansız bedeni, çocukluğunun geçtiği sokaklara neden birilerinin omuzlarında gelir de yürüyemez ayaklarının üstünde? Belki de “vatan borcu” dedikleri şeyden...

MURAT YÜKSEL ve “ŞEHİT” MURAT YÜKSEL... Bu iki isim arasındaki yaşanmışlıktır bu yazının konusu.

Bu yazı, “Bir insanın yaşamı boyunca adının önüne yazdırabileceği en soylu unvan ne olabilir acaba?” sorusuna aranan bir yanıttır. Çoğumuz hayattan bir şeyler alarak bir unvan sahibi olmaya çalışırken birilerinin bir millete, bir ülkeye “kendini” sunarak alabileceği en büyük unvan daha başka ne olabilir ki? Bu yazı, o unvanı sonuna kadar hak ettiğin hikâyesidir. Bu yazı, ölümlü MURAT YÜKSEL'den ölümsüz ŞEHİT MURAT YÜKSEL'e yürüyüşün hikâyesidir.

* * *

1 Aralık 1965'te doğdu. Büyükada İlkokulu, Büyükada Ortaokulu, Heybeliada Hüseyin Rahmi Gürpınar Lisesi...

Lise yıllarında yanında oturan sıra arkadaşı Erkin Canpolat, bir türlü yıldızının barışmadığı edebiyat derslerinde hocası Melda Hanım'ın(Melda BAYRAM) Murat'a(arkadaşları ona “Köfte Murat” derlerdi.) soru sormak için adını söylediğinde, Murat'ın heyecandan oturduğu sıradan yere düştüğünü bugün gibi hatırlıyor. Bugün edebiyat öğretmeni olan arkadaşı, elbette Murat'a sorulan sorunun yanıtını hocaya çaktırmadan arkadaşına fısıldadığını da hatırlıyor.

Basketbol sevdası, çok başarılı olunan biyoloji dersleri sonrasında lise son sınıfta girilen üniversite sınavında Yıldız Teknik Üniversitesi Jeoloji Bölümü'nü kazanır Murat. Ama ne yazık ki lisenin son senesinde ikmale kaldığı sanat tarihi dersinden geçemediği için bu okula kayıt yaptırılmaz. Sonra bu dersten geçip tekrar sınava girer ve Eskişehir Anadolu Üniversitesi İşletme Bölümünü kazanır. Gel gör ki artık hevesi de azalmıştır. Büyükada

sevdası baskın çıkar. Adada doğup büyüyen her adalı genç gibi bırakamaz adayı. Açık Öğretim Fakültesine kayıt yaptırır ve adada kalıp çalışır. Nerede mi?

Babası Mehmet YÜKSEL anlatıyor:

“Ben inşaatçılık yaparak büyüttüm çocuklarımı. Adalardaki hemen bütün okulların yapımında benim emeğim vardır. Bir de çarşıda bir köfteci dükkânımız vardı. Murat da çoğu zaman orada çalışır, bize yardım ederdi. Okul yıllarından beri müsait olduğu zamanlarda orada çalıştığı için de arkadaşları ona “Köfte Murat” lakabını takmışlardı. Adada bu isimle tanınırdı.

Hatta yıllar sonra bir gün, artık çoluk çocuğa karışmış okuldan bir bayan arkadaşı Büyükkada’ya gelince bizim köfteci dükkânına uğrayıp sınıf arkadaşı Murat’ı görmek istemiş. Garsonlardan biri de bayanı görünce isteğini sormuş, o da ‘Köfteyi’ deyince garson beş dakika sonra bir porsiyon köfteyle gelmiş. Bayan, yanlış anlaşıldığını anlayarak gülmeye başlamış. Sonra da durumu anlatmış ve Murat’ı kastettiğini, onu görmek istediğini söylemiş. O sırada ben geldim. Kızcağız derdini bana anlattı. Murat’ı bulup getirdim.”

Okul Arkadaşı, Mimar Uluç Sait YURTDURU anlatıyor:

“Lisedeyiz... Yılbaşı akşamı... Cepte para yok. Ne yapalım, dedik. Yılbaşını boş boş geçirmek olmaz. Köfte dedi ki: ‘Dedemin Nizam’da bahçesi var. Bahçede de kümesi var. Kümesten bir tavuk alır keser, pişirip yeriz.’

Öyle mi öyle... Köfte, Erkin, ben beraber Nizam’a gittik. Bahçeye girdik. Köfte başladı ‘Yılmaz! Yılmaz!’ diye seslenmeye. Ulan, ikide bir ne ‘Yılmaz’ diye sesleniyorsun; yoksa dedene seslenip bizi mi yakalatacaksın, dedim. Meğer dedesinin kocaman bir kangal köpeği varmış. Adı da Yılmaz’muş. Köfte köpeğin adını söylüyormuş ki köpek bahçeye tanıdık birilerinin girdiğini görerek havlamasın da Köfte’nin dedesi uyanmasın. Biz o gece kümesten birkaç tavuk alıp kestik de kuru bir yılbaşı geçirmekten Köfte sayesinde kurtulduk.”

* * *

Çalışmaktı, okuldu derken yaş gelir 28’e. Askerlik zamanı gelmiş geçmektedir. Son bir celp gelir Murat’a. Askerlik işlemlerini yaptırmaması halinde bakayaya kalacağı belirtilmektedir. Hemen işlemlerini yaptırır. Artık acemi birliği belli olmuştur: Manisa Kırkağaç Komando Taburu... Sonra da usta birliği: Van-Gürpınar Merkez Karakolu...

Günler geçer, aylar geçer... Operasyonlar, defalarca ölümlerle burun buruna gelmeler, yanlarında yitirilen arkadaşlar...

Her biri öncekinden zor geçen günlerden sonra terhisine altı günü kalmıştır Murat'ın. Son operasyonuna çıkacaktır o gece. Hemen her zaman yaptığı gibi ailesini arar operasyona çıkmadan...

Babası Mehmet YÜKSEL anlatıyor:

“O akşam da yine bizi aradı. Annesiyle konuşuyordu: ‘Anne, kavun aldım arkadaşlarla yiyelim diye ama bir türlü boğazımdan geçmedi.’ demiş. Daha çok annesiyle konuşurken o akşam beni de istedi telefona. Sanki helallik mi almak istemişti ne? Bana da annesine dediğini dedi. Kavun boğazından geçmemiş. Sonra erkek kardeşini istedi telefona. Ona da, ‘Beni karşılamaya havaalanına gelirken bir çift yeni ayakkabı da getir. Benimkiler çok eskidi, adaya onlarla gitmeyeyim.’ demiş.”

* * *

Murat Yüksel, o akşam ailesinin hemen bütün bireyleriyle konuşur. Kolay mı, bir yıldan fazla zamanı dağlarda geçtikten sonra dönüş yolu görünmüştür. Aile hasreti iyice çöreklenmiştir yüreğine. Baba ocağı, ana sıcaklığı bu... İnsan kaç yaşına gelirse gelsin, değişir mi bunların anlamı?

1995'in 7.ayı... 12 Temmuz'u 13'e bağlayan gece. Sabahın ilk saatleri... Saat 01:15 suları... Sıcak temas kuruluyor teröristlerle. Çatışma başlıyor. Yedi kişi bir mevzide, sekiz kişi de diğerinde. Toplam on beş kişi Murat'ın takımı.

Çatışma iki saat on beş dakika sürüyor. Atılan bir el bombası Murat'ın da bulunduğu mevziye düşüyor...

Babası Mehmet YÜKSEL anlatıyor:

“Bunlar oluyor ama bizim haberimiz yok. Olayın olduğu gecenin sabahında ben sabah çarşıya inmiştim. Adada, Malatyalılar Kahvehanesi'nde Yalova'dan adaya göreve gelen polislerle oturup çay içtik. Sonra onlar gittiler. Ben de biraz eş dostla sohbetten sonra kalkıp işe giderken sabah beraber çay içtiğimiz polislerden birinin bana doğru geldiğini gördüm. Ama bir saat önceki polis değildi sanki. Yüzü çökmüş, neşesi gitmiş. Ben bir şey anlamadım. Hayrola, dedim. İyiyim, dedi. Sonra yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı benimle. Çoluk çocuk nasıl, diye soruyor ama benim aklıma askerdeki oğlum gelmiyor hiç. Daha akşam konuşmuşum. Ama içime bir kurt düştü. Evde iki oğlum daha vardı. Hayrola, bizim çocuklar bir yaramazlık mı yaptılar, dedim. Yine Murat'la ilgili hiçbir şey gelmiyor aklıma. Polis sonra, ‘Askerdeki oğlandan ne haber?’ deyince ben bir anda ne olduğunu şaşırđım. Elim ayağım titremeye başladı. Polis, ‘Dur, sakın ol!’ demiş ama ben o ara

düşüp bayılmışım. Kendime geldiğimde olan olmuştu... Evi aradım. Bizimkiler sordu. Zar zor, emniyete gelin ve soru sormayın, dedim. Sonra anası, kardeşleri öğrendi. Kendini yerlere atan, başını duvarlara vuran..."

* * *

14 Temmuz 1995'te şehit cenazeleri şehitlerin memleketlerine gönderilir. Adalılar o güne kadar şehit cenazesi bilmemişti. İnsanlar akşam evlerinde, televizyonlarda duydukları şehit isimlerine, gördükleri cenazelere içleri sızlayarak bakmışlardı ama bu sefer ateş daha güçlü düşmüştü yüreklerine. Büyükada ilk defa bir şehit cenazesi karşılayacaktı.

Adada hayat durmuştu. İnsanlar kızgınlıkla keder arasında gidip geliyorlardı. Bu duygular içinde Şehit Murat YÜKSEL'in naşı Büyükada Hamidiye Camii'nin, belki de kendisinin defalarca önünden geçip de kendini oraya yakıştıramadığı, musalla taşına konulduğunda babası, anası, kız kardeşi ve erkek kardeşleri bir kardeş kaybetmekle bir şehit kazanmak arasında gidip geliyorlardı.

Baba Mehmet YÜKSEL çocuklarını başına toplamıştı.

Babası Mehmet YÜKSEL anlatıyor:

"Oğlumu musalla taşına yatırdım. Oğullarımı bir yanına, kızımı bir yanına aldım. Bakın, dedim. Ağabeyiniz vatan borcunu öderken şehit oldu. Yarın öbür gün sizler de askere gidip şehit olabilirsiniz. Kızım, sıra sana da gelirse sen de iffetli bir Türk kızı olarak asla çekinmeyeceksin."

* * *

*Aynı yatağı paylaştığı, aynı tabaktan yemek yediği; saatlerce Anadolu Kulübü'nün, Seferoğlu'nun basket sahasında basket oynadığı; gelecekle ilgili pek çok hayali birlikte kurdukları arkadaşının şehit olduğunu öğrenen sıra arkadaşı, o günlerde bir edebiyat öğretmeni olan **Erkin CANPOLAT** anlatıyor:*

"Hani biri size annen öldü, baban öldü dese, anlar ve inanırsınız. Belli bir yaşanmışlıktan sonrası ölümdür, evet. Ama yaşanacak günleri varsa insanın, 'O öldü.' denildiğinde inanamıyorsunuz. İnanmak istemiyorsunuz. Hele böyle bir durumda siz, yaşıyor olmaktan utanıyorsunuz. İşte ben, Murat'ın ölüm haberini aldığımda kendimi böylesi bir utanç içinde hissettim. Bu utanç yüzünden ağlayamadım bile. Adaya gittiğimde ailesinin karşısına çıkmaya utandım. O yoktu da biz niye varız, diye. Sonra sonra alışıyorsunuz ya da öyle olduğuna inandırıyoryorsunuz kendinizi. Ama ne zaman motorla ya da vapurla adaya gelirken Anadolu Kulübü'nün o sahildeki basket sahasına gözüm

takılsa, aslında sadece kendimizi kandırđığımızı, bazı acıların derine indikçe güçlendiğini anlıyorsunuz.”

Murat'ın babası, acısını içine gömdükten sonra bir mektup yazar devlet büyüklerine ve askeri makamlara: “Ođlumun vatanına 6 günlük borcu kalmıştır. Eđer izin verilirse babası olarak gelip 6 günü tamamlayayım.”

Bu mektuba karşılık hiçbir haber gelmez.

Babası Mehmet YÜKSEL anlatıyor:

“Devletten olsa olsa duyarlılık ve sıcak bir yaklaşım bekleriz. Başka bir beklentimiz olmaz. Ben devletimle barışığım. Devlete, oğlumun yerine gelip askerlik yapayım diyen bir baba olarak devletle barışığım. Ama devleti yönetenlere de kırgınım. Bu da benim bir baba olarak en tabii hakkımdır, diye düşünüyorum.”

*Adaların ilk şehidi! En güzel şehidimiz MURAT YÜKSEL! Hiç ödeyemeyeceğimiz bir borcu omuzlarımıza bırakarak gittin. Sen; o halinle tüm borcumuzu sırtladın da, biz senin borcunu ödeyemedik. Musalla taşının başında duran bizler söylememeliydik. Asıl sen söyle: **Bizlere hakkını helal eder misin?***

Emeđi geçenler : Adalar İlçe Milli Eğitim Müdürü Ahmet Faik GÜLER, Adalar İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü Murat ALTINÖZ, Şehit Murat Yüksel İlkokulu Müdürü Muzaffer UYKUSUZ, Müdür Yardımcısı Nevber ÖZOĐLU YERLİKAYA, Görsel Sanatlar Öğretmeni Ekrem AYDAR ve Şehidimizin can dostu Türkçe Öğretmeni Erkin CANPOLAT , Büyükada Şehit Murat Yüksel İlkokulu Okul Müdürü Recep KIZILIRMAK,

ŞEHİDİMİZİN BABASI MEHMET AMCAMIZ ,CANIMIZ MEHMET YÜKSEL'E TEŞEKKÜR EDERİZ.